

BEOS-2716/25

Warszawa, 26 stycznia 2026 r.

WYDZIAŁ OBSŁUGI PREZYDIUM SEJMU

L. dz. *SPS-III, 020, 401, 15. 2025*

Data wpływu *26.1.26r.*

Pan

Włodzimierz Czarzasty

Marszałek Sejmu

Rzeczypospolitej Polskiej

**Opinia w sprawie oceny skutków regulacji poselskiego projektu ustawy
o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz ustawy o dochodach
jednostek samorządu terytorialnego w wersji uwzględniającej autopoprawkę
(druk sejmowy nr 2127)**

Na podstawie art. 34 ust. 9a uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2022 r. poz. 990, ze zmianami) sporządza się następującą opinię:

I. Problem, który zamierzają rozwiązać Wnioskodawcy

W uzasadnieniu projektu i deklarowanych skutkach regulacji (DSR) nie wskazano *expressis verbis* problemów, jakie ma rozwiązywać projektowana ustawa. Z treści uzasadnienia i DSR wnioskować należy, że projekt ma prowadzić do rozwiązania dwóch zasadniczych problemów:

po pierwsze – ograniczeń, przede wszystkim związanych z ochroną środowiska, jakie wynikają z ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych¹ (dalej: u.p.lok.) w odniesieniu do obecnie obowiązującej opłaty miejscowej;

po drugie – sposobu regulowania i wysokości maksymalnej stawki opłaty miejscowej, która uniemożliwia realną rekompensatę kosztów zewnętrznych współczesnej turystyki (utrzymanie czystości i porządku w przestrzeni publicznej, wydatki na usługi publiczne komunalne, ochrony środowiska i dziedzictwa kulturowego, ograniczenie dostępności mieszkań w atrakcyjnych lokalizacjach).

¹ Dz. U. z 2025 r. poz. 707, ze zm.

II. Rozwiązanie rekomendowane przez Wnioskodawców

Wnioskodawcy proponują nowelizację dwóch ustaw: o podatkach i opłatach lokalnych oraz z dnia 1 października 2024 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego² (dalej: u.d.j.s.t.).

W obecnym stanie prawnym rada gminy może wprowadzić opłatę miejscową, pobieraną od osób fizycznych przebywających dłużej niż dobę w celach turystycznych, wypoczynkowych lub szkoleniowych: 1) w miejscowościach posiadających korzystne właściwości klimatyczne, walory krajobrazowe oraz warunki umożliwiające pobyt osób w tych celach; 2) w miejscowościach znajdujących się na obszarach, którym nadano status obszaru ochrony uzdrowiskowej na zasadach określonych w ustawie z dnia 28 lipca 2005 r. o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych³ (dalej: u.lecz.uzdr.) – za każdą rozpoczętą dobę pobytu (por. art. 17 ust. 1 u.p.lok.).

Zgodnie z art. 17 ust. 3 i 4 u.p.lok. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa: po pierwsze – minimalne warunki, jakie powinna spełniać miejscowość, w której można pobierać opłatę miejscową, uwzględniając zróżnicowanie warunków regionalnych i lokalnych (ust. 3); po drugie – warunki: a) klimatyczne, b) krajobrazowe, c) umożliwiające pobyt osób w celach turystycznych, wypoczynkowych lub szkoleniowych (ust. 4)⁴, natomiast rada gminy ustala miejscowości odpowiadające warunkom określonym w tych przepisach, w których pobiera się opłatę miejscową (por. art. 17 ust. 5 u.p.lok.).

Opłaty miejscowej nie pobiera się: a) pod warunkiem wzajemności – od członków personelu przedstawicielstw dyplomatycznych i urzędów konsularnych oraz innych osób zrównanych z nimi na podstawie ustaw, umów lub zwyczajów międzynarodowych, jeżeli nie są obywatelami polskimi i nie mają miejsca pobytu stałego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej; b) od osób przebywających w szpitalach; c) od osób niewidomych i ich przewodników; d) od podatników podatku od nieruchomości z tytułu posiadania domów letniskowych położonych w miejscowości, w której pobiera się opłatę miejscową albo uzdrowiskową; e) od zorganizowanych grup dzieci i młodzieży szkolnej (por. art. 17 ust. 2 u.p.lok.), a także od osób, od których pobierana jest opłata uzdrowiskowa (por. art. 17 ust. 2a u.p.lok.).

Zgodnie z art. 19 pkt 1 lit. b i c u.p.lok. rada gminy określa zasady ustalania i poboru oraz terminy płatności i wysokość stawek opłaty miejscowej, przy czym stawka opłaty miejscowej w miejscowościach: a) o których mowa w art. 17 ust. 1 pkt 1 u.p.lok., tj. w miejscowościach posiadających korzystne właściwości klimatyczne, walory krajobrazowe oraz warunki umożliwiające pobyt osób w tych celach nie może przekroczyć w 2026 r. – 3,46 zł dziennie; b) posiadających status

² Dz. U. poz. 1572, ze zm.

³ Dz. U. z 2025 r. poz. 1135.

⁴ Zob. rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 18 grudnia 2007 r. w sprawie warunków, jakie powinna spełniać miejscowość, w której można pobierać opłatę miejscową (Dz. U. Nr 249, poz. 1851).

obszaru ochrony uzdrowiskowej nie może przekroczyć w 2026 r. – 4,89 zł dziennie⁵. Zgodnie z art. 20 ust. 1 u.p.lok. stawki maksymalne opłaty miejscowej, wynikające z art. 19 pkt 1 lit. b i c u.p.lok. obowiązujące w danym roku podatkowym ulegają corocznie zmianie na następny rok podatkowy w stopniu odpowiadającym wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych w okresie pierwszego półrocza roku, w którym stawki ulegają zmianie, w stosunku do analogicznego okresu roku poprzedniego. Stawki maksymalne obowiązujące na każdy rok podatkowy ogłasza w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, minister właściwy do spraw finansów publicznych (por. art. 20 ust. 2 u.p.lok.).

Opłata miejscowa stanowi źródło dochodów własnych gmin i miast na prawach powiatu (por. art. 4 pkt 3 lit. c i art. 5 pkt 3 lit. c u.d.j.s.t.).

Projektowana ustawa w zakresie nowelizacji u.p.lok.:

po pierwsze – znosi opłatę miejscową i w jej miejsce wprowadza opłatę turystyczną (nowe brzmienie ust. 1 w art. 17 oraz zmiana art. 1 pkt 5, art. 17 ust. 2 i 2a, art. 19 pkt 2 u.p.lok. – art. 1 pkt 1, pkt 2 lit. b i c, pkt 3 lit. b projektu);

po drugie – określa organ upoważniony do wprowadzenia opłaty turystycznej na obszarze gminy (radę gminy) oraz kryteria jej wprowadzenia (nowe brzmienie ust. 1 w art. 17 u.p.lok. – art. 1 pkt 2 lit. a projektu);

po trzecie – uchyla delegację ustawową dla Rady Ministrów do wydania aktów wykonawczych określających warunki, jakie muszą spełniać miejscowości, aby możliwe było wprowadzenie przez radę gminy opłaty miejscowej (uchylone ust. 3 i 4 w art. 17 u.p.lok. – art. 1 pkt 2 lit. d projektu);

po czwarte – umożliwia wprowadzenie opłaty turystycznej na obszarze wybranych miejscowości, jednostek pomocniczych gminy lub jednostek niższego rzędu, upoważniając w tym zakresie radę gminy (nowe brzmienie ust. 5 w art. 17 u.p.lok. – art. 1 pkt 2 lit. e projektu);

po piąte – nakłada na podmioty, za pośrednictwem których dokonywana jest płatność za usługi hotelarskie lub inną formę krótkotrwałego wynajmowania lokalu, w tym przy użyciu strony internetowej lub aplikacji prowadzonej przez taki podmiot (pośrednika), obowiązek pobrania opłaty turystycznej i przekazania jej właściwej gminie (nowy ust. 6 w art. 17 u.p.lok. – art. 1 pkt 2 lit. f projektu);

po szóste – ustala maksymalną wysokość stawki opłaty turystycznej, uzależniając ją od minimalnej stawki godzinowej ustalonej na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę⁶ (dalej: u.min.wyn.); stawka ta nie będzie mogła przekroczyć równowartości 25% tego wynagrodzenia (nowe brzmienie lit. b i uchylenie lit. c w art. 19 pkt 1 oraz zmiana ust. 1 w art. 20 u.p.lok. – art. 1 pkt 3 lit. a i pkt 4 projektu);

po siódme – upoważnia radę gminy do różnicowania wysokości opłaty turystycznej dla poszczególnych miejscowości, jednostek pomocniczych gminy lub jednostek niższego rzędu oraz w zależności od tego, czy płatność za usługi

⁵ Zob. obwieszczenie Ministra Finansów i Gospodarki z dnia z dnia 1 sierpnia 2025 r. w sprawie górnych granic stawek kwotowych podatków i opłat lokalnych na rok 2026 (M. P. poz. 726).

⁶ Dz. U. z 2024 r. poz. 1773.

hotelarskie lub inną formę krótkotrwałego wynajmowania lokalu następuje za pośrednictwem podmiotu (pośrednika), o którym mowa w nowym ust. 6 w art. 17 u.p.lok. (nowy pkt 2a w art. 19 u.p.lok. – art. 1 pkt 3 lit. c projektu);

Nowelizacja u.d.j.s.t. jest konsekwencją zniesienia opłaty miejscowej i wprowadzenia opłaty turystycznej, z której wpływy mają stanowić jedno ze źródeł dochodów własnych gminy (zmiana lit. c w art. 4 pkt 3 u.d.j.s.t.) oraz miasta na prawach powiatu (zmiana lit. c w art. 5 pkt 3 u.d.j.s.t.) – art. 2 projektu.

Projektowana ustawa ma wejść w życie z dniem 1 stycznia 2027 r. (por. art. 4 projektu). Jednocześnie, zgodnie z art. 3 projektu dotychczasowe akty prawa miejscowego wydane na podstawie art. 19 pkt 1 i 2 u.p.lok. w brzmieniu dotychczasowym zachowują moc do dnia wejścia w życie aktów prawa miejscowego wydanych na podstawie art. 19 pkt 1 i 2 u.p.lok. w brzmieniu nadanym projektowaną ustawą, jednak nie dłużej niż 12 miesięcy od dnia wejścia w życie tej ustawy.

III. Inne rozwiązania rozważane przez Wnioskodawców

W DSR wskazano, że rozważano kilka rozwiązań alternatywnych:

po pierwsze – rezygnację z różnicowania pomiędzy opłatą turystyczną a opłatą uzdrowską, zaznaczając jednocześnie, że opłata uzdrowska w obecnym stanie prawnym powiązana jest jednoznacznie z celem pobytu w gminach „o statusie obszaru ochrony uzdrowskiej”, a jej likwidacja nie jest dziś przedmiotem debaty publicznej;

po drugie – rezygnację z określenia celu pobytu jako turystycznego, wypoczynkowego lub szkoleniowego, w związku z często występującą trudnością określenia go;

po trzecie – wprowadzenie dodatkowych zwolnień z opłaty turystycznej.

IV. Rozwiązania przyjmowane w innych państwach, w szczególności państwach członkowskich OECD/UE

Podatki lub opłaty turystyczne (*tourism taxes/levies, occupancy taxes/levies*), czyli podatki lub opłaty związane z krótkoterminowym pobytem (noclegiem), obowiązują w większości państw członkowskich OECD/UE (wyjątek stanowią Dania, Estonia, Finlandia, Irlandia, Szwecja)⁷. W nielicznych państwach podatki takie nakładane są na poziomie krajowym (np. Grecja, Malta), a w większości państw podatki/opłaty te mają charakter regionalny lub lokalny, przy czym ramy prawne dla nich określane są często na poziomie centralnym (np. Francja, Słowenia, Włochy). W ustawodawstwie wskazuje się m.in. gminy lub miejscowości, które są uprawnione do wprowadzenia podatku/opłaty, zakres stawek

⁷ *Impact of Taxation on Hospitality Sector*, Hortec, November 2025, https://www.hotrec.eu/media/static/files/import/all_news_2025_2025_52/hotrec-taxation-study_full-report.pdf [wszystkie źródła internetowe cytowane w niniejszej opinii zostały sprawdzone 26 I 2026 r.].

opodatkowania, możliwe wyjątki od opodatkowania. Poniżej omówiono regulacje w zakresie podatku turystycznego/opłaty turystycznej w trzech państwach, w których ramy prawne dla podatków/opłat o charakterze lokalnym określone są na poziomie centralnym i w których przyjęto zróżnicowane regulacje w zakresie gmin lub miejscowości, które są uprawnione do wprowadzenia podatku, stawek opodatkowania oraz zwolnień z opodatkowania.

We Francji opłata turystyczna (*taxe de séjour*) może być wprowadzona przez gminy lub ośrodki turystyczne, zakwalifikowane jako takie zgodnie z kodeksem turystycznym⁸. Gminy takie muszą m.in. realizować politykę turystyczną i oferować możliwości zakwaterowania dla osób niebędących mieszkańcami gminy. Ośrodki turystyczne muszą z kolei m.in. dysponować zróżnicowanymi i wysokiej jakości miejscami noclegowymi przeznaczonymi dla osób niebędących stałymi mieszkańcami, wdrażać aktywną politykę przyjmowania gości, informowania i promocji turystycznej, promować zasoby naturalne i dziedzictwo kulturowe regionu, dysponować lokalnymi sklepami (usługi gastronomiczne, sklepy spożywcze, cotygodniowy targ itp.)⁹. Ponadto opłatę turystyczną mogą nakładać gminy górskie i gminy nadmorskie, a także gminy realizujące działania promujące turystykę lub realizujące działania związane z ochroną i zarządzaniem obszarami naturalnymi. Opłata turystyczna może być również wprowadzana przez związki międzygminne (*Établissements Publics de Coopération Intercommunale*, EPCI) gmin spełniających powyższe kryteria. Rada gminy może przyjąć system pobierania opłaty od turystów (za osobę/ za noc) lub ryczałtowo od obiektów noclegowych. W uchwale rada gminy określa okres pobierania opłaty. Kodeks turystyczny określa w obu przypadkach stawkę minimalną i maksymalną dla każdego rodzaju i każdej kategorii zakwaterowania. Ryczałtowa opłata jest naliczana na podstawie liczby miejsc noclegowych w obiekcie i liczby noclegów w okresie otwarcia obiektu noclegowego lub placówki podlegającej opodatkowaniu oraz w okresie pobierania opłaty. W przypadku pobierania opłaty od turystów, zwolnione z niej są osoby niepełnoletnie, osoby zatrudnione na podstawie umowy o pracę sezonową w gminie, osoby korzystające z zakwaterowania w sytuacjach kryzysowych lub tymczasowego zakwaterowania oraz osoby zajmujące lokale, których czynsz jest niższy od kwoty opłaty określonej przez radę gminy. Wpływy z opłaty turystycznej przeznaczone są zgodnie z kodeksem turystycznym na wydatki mające na celu promowanie turystyki w gminie. W gminach, które wprowadziły opłatę w ramach działań mających na celu ochronę i zarządzanie ich obszarami naturalnymi, wpływy z podatku mogą być przeznaczone na wydatki mające na celu wspieranie ochrony i zarządzania ich obszarami naturalnymi do celów turystycznych. Jeżeli gminy te znajdują się w całości lub w części na terenie parku narodowego lub regionalnego parku przyrodniczego zarządzanego przez instytucję publiczną, dochody z podatku mogą być przekazywane przez gminę

⁸ *Code du tourisme*, tekst w j. francuskim, <https://www.legifrance.gouv.fr/codes/id/LEGISCTA000006158458>.

⁹ Informacje ze strony internetowej francuskiego rządu, <https://www.entreprises.gouv.fr/espace-entreprises/s-informer-sur-la-reglementation/stations-classees-et-communes-touristiques>.

organowi zarządzającemu parkiem na mocy umowy.

Na Słowenii, zgodnie z ustawą o promocji turystyki¹⁰, gminy mają prawo do pobierania opłaty turystycznej (*turistična taksa*) w wysokości do 2,50 euro za osobę za noc. Oprócz opłaty turystycznej pobierana jest opłata promocyjna (*promocijska taksa*), która ma na celu wspieranie rozwoju i promocji turystyki. Opłata ta wynosi 25% kwoty opłaty turystycznej. Ustawa o promocji turystyki nie określa wymogów, jakie muszą spełniać gminy, aby mogły wprowadzić powyższe opłaty (poza podatkami dla domów i apartamentów wakacyjnych, por. niżej). Opłatę turystyczną i promocyjną uiszczają obywatele Słowenii i cudzoziemcy, którzy nocują w obiekcie noclegowym. Do uiszczenia opłaty turystycznej mogą być zobowiązani również właściciele domów wakacyjnych, apartamentów wakacyjnych i właściciele statków zacumowanych na stałych miejscach w portach turystycznych. Gmina może ustalić, że w domach lub apartamentach wakacyjnych pobierana jest opłata turystyczna, jeżeli w ubiegłym roku na terenie gminy odnotowano ponad 100 000 noclegów lub na terenie gminy znajduje się co najmniej 1 500 miejsc noclegowych w obiektach noclegowych i na terenie gminy znajduje się co najmniej 200 domów lub apartamentów wakacyjnych. Właściciel domu lub apartamentu wakacyjnego płaci opłatę turystyczną w formie ryczałtowej kwoty rocznej proporcjonalnej do zakresu udogodnień i usług, które są dostępne bezpłatnie na terenie gminy, w której znajduje się dom lub apartament wakacyjny, jednak maksymalnie do 45 euro za każde łóżko. Właściciel statku płaci opłatę turystyczną w formie ryczałtowej kwoty rocznej proporcjonalnej do zakresu udogodnień i usług dostępnych bezpłatnie na terenie gminy, w której znajduje się port turystyczny, przy czym ryczałtowa kwota opłaty nie może przekraczać określonej kwoty uzależnionej od długości statku (np.: dla statków o długości do 8 m kwota wynosi 60 euro). Z opłaty turystycznej, a w konsekwencji z opłaty promocyjnej, zwolnione są m.in.: dzieci do 7. roku życia; osoby posiadające skierowanie lekarskie do uzdrowisk; osoby niepełnosprawne; uczniowie i studenci oraz ich opiekunowie, którzy uczestniczą w wycieczkach naukowych i podobnych formach pracy, organizowanych na zasadach niekomercyjnych przez instytucje edukacyjne i określone w rocznym planie pracy w ramach publicznie obowiązującego programu edukacyjnego lub programu studiów; osoby do 18. roku życia i ich opiekunowie, którzy uczestniczą w wyjazdach organizowanych przez stowarzyszenia, którym przyznano status osoby prawnej działającej w interesie publicznym; osoby, które są zatrudnione tymczasowo i przebywają w obiekcie noclegowym nieprzerwanie przez ponad 30 dni. Opłatę turystyczną w wysokości 50% uiszczają osoby w wieku od 7 do 18 lat oraz osoby w wieku od 18 do 30 lat, które nocują w obiektach noclegowych należących do międzynarodowej sieci schronisk młodzieżowych (*International Youth Hostel Federation, IYHF*). Gmina może w swoich przepisach dodatkowo określić osoby, które są całkowicie lub częściowo zwolnione z opłaty turystycznej. Osoby prawne prawa publicznego i prywatnego, samodzielni przedsiębiorcy indywidualni, wynajmujący pokoje i rolnicy przyjmujący turystów na nocleg

¹⁰ *Zakon o spodbujanju razvoja turizma (ZSRT-1)*, tekst w j. słoweńskim, <https://www.uradni-list.si/glasilo-uradni-list-rs/vsebina/2018-01-0541>.

pobierają opłatę turystyczną i promocyjną w imieniu i na rachunek gminy jednocześnie z opłatą za nocleg. Opłata promocyjna jest przekazywana przez gminy do narodowej organizacji turystycznej (*Slovenska turistična organizacija*, STO), która jest odpowiedzialna za planowanie i realizację promocji kompleksowej oferty turystycznej Słowenii.

We Włoszech, zgodnie z dekretem ustawodawczym w sprawie federalizmu podatkowego gmin¹¹, podatek turystyczny (*imposta di soggiorno*) mogą nakładać stolice prowincji, unie gmin oraz gminy uwzględnione na regionalnych listach kurortów turystycznych lub miast sztuki. Wysokość podatku ma być proporcjonalna do ceny noclegu, do 5 euro za noc. Gminy, po konsultacji ze stowarzyszeniami właścicieli obiektów noclegowych, mają prawo wprowadzać zwolnienia i obniżenia w określonych przypadkach lub na określony okres. Dochody z podatku przeznaczone są na finansowanie działań w zakresie turystyki, w tym działań wspierających obiekty noclegowe, a także działań związanych z utrzymaniem, wykorzystaniem i odzyskiwaniem lokalnego dziedzictwa kulturowego i środowiskowego oraz związanych z tym lokalnych usług publicznych, a także kosztów związanych z usługami zbierania i utylizacji odpadów.

V. Skutki prawne projektowanej ustawy

Jako skutki prawne projektowanej regulacji w uzasadnieniu projektu i DSR wskazano przede wszystkim zastąpienie opłaty miejscowej opłatą turystyczną oraz możliwość jej wprowadzenia w gminach, które obecnie nie mają prawa do wprowadzenia opłaty miejscowej.

W tym kontekście, abstrahując od wątpliwości co do charakteru prawnego projektowanej opłaty turystycznej, podnoszonych przez BEOS w opinii do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (druk nr 2033), również przewidującego zastąpienie opłaty miejscowej opłatą turystyczną¹², należy zauważyć, że głównymi skutkami prawnymi przyjęcia projektowanej ustawy będą:

1. zniesienie opłaty miejscowej i w konsekwencji uchylenie:
 - a) przepisów ustalających warunki jej wprowadzania przez radę gminy na obszarze miejscowości spełniających ustawowe kryteria odnoszące się do korzystnych właściwości klimatycznych, walorów krajobrazowych oraz warunków umożliwiających pobyt osób w celach turystycznych, wypoczynkowych lub szkoleniowych, bądź miejsca położenia miejscowości, w której ma być wprowadzona opłata miejscowa (obszar, któremu nadano status obszaru ochrony uzdrowiskowej na zasadach określonych w ustawie o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach

¹¹ Decreto Legislativo 14 marzo 2011, n. 23 Disposizioni in materia di federalismo Fiscale Municipale, tekst w j. włoskim, <https://www.normattiva.it/uri-res/N2Ls?urn:nir:stato:decreto-legislativo:2011-03-14:23>.

¹² Zob. Opinia w sprawie oceny skutków regulacji poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (druk sejmowy nr 2033), opinia BEOS z 30 XII 2025 r., BEOS-2447/25.

- i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych),
- b) delegacji dla Rady Ministrów do określenia w drodze rozporządzenia:
- minimalnych warunków, jakie powinna spełniać miejscowość, w której można pobierać opłatę miejscową (obecny art. 17 ust. 3 u.p.lok.),
 - warunków klimatycznych, krajobrazowych i umożliwiających pobyt osób w celach turystycznych, wypoczynkowych lub szkoleniowych (obecny art. 17 ust. 4 u.p.lok.),
- c) delegacji dla rady gminy do ustalenia miejscowości odpowiadających warunkom określonym w przepisach wydanych przez Radę Ministrów na podstawie delegacji z art. 17 ust. 3 i 4 u.p.lok., w których pobiera się opłatę miejscową (obecny art. 17 ust. 5 u.p.lok.);
2. wprowadzenie opłaty turystycznej, która będzie mogła być pobierana od osób przebywających dłużej niż dobę w celach turystycznych, wypoczynkowych lub szkoleniowych na wskazanym w uchwale gminy obszarze (art. 1 pkt 2 lit. a projektu);
3. uzależnienie wysokości maksymalnej stawki opłaty turystycznej od wysokości minimalnej stawki godzinowej ustalonej na podstawie przepisów ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, przy czym stawka ta nie będzie mogła przekroczyć równowartości 25% tego wynagrodzenia (art. 1 pkt 3 projektu). W obecnym stanie prawnym maksymalna stawka opłaty miejscowej wyrażona jest kwotowo i podlega corocznej waloryzacji, a jej wysokość uzależniona jest od statusu obszaru, na którym znajduje się dana miejscowość (obszar ochrony uzdrowiskowej i pozostałe) (por. art. 19 pkt 1 lit. b i c oraz art. 20 ust. 1 u.p.lok.¹³, a także pkt II opinii);
4. upoważnienie rady gminy do:
- a) wprowadzenia opłaty turystycznej na obszarze wybranych miejscowości, jednostek pomocniczych gminy lub jednostek niższego rzędu (art. 1 pkt 2 lit. e projektu). W obecnym stanie prawnym opłata miejscowa może być wprowadzona wyłącznie w miejscowościach spełniających ustawowe kryteria (zob. art. 17 ust. 1 i 5 u.p.lok.);
- b) różnicowania stawek opłaty turystycznej (art. 1 pkt 3 lit. c i pkt 4 projektu):
- dla poszczególnych miejscowości, jednostek pomocniczych gminy lub jednostek niższego rzędu,
 - w zależności od tego, czy płatność za usługi hotelarskie lub inną formę krótkotrwałego wynajmowania lokalu następuje za pośrednictwem podmiotu (pośrednika), o którym mowa w projektowanym ust. 6 w art. 17 u.p.lok;
5. dualizm w poborze opłaty turystycznej, która będzie mogła być pobierana

¹³ Zgodnie z art. 20 ust. 1 u.p.lok. górne granice stawek kwotowych podatków i opłat lokalnych, w tym m.in. opłaty miejscowej, obowiązujące w danym roku podatkowym ulegają corocznie zmianie na następny rok podatkowy w stopniu odpowiadającym wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych w okresie pierwszego półrocza roku, w którym stawki ulegają zmianie, w stosunku do analogicznego okresu roku poprzedniego.

przez inkasentów ustanowionych przez radę gminy na podstawie upoważnienia z art. 19 pkt 2 u.p.lok. oraz podmioty pośredniczące w sprzedaży usług hotelarskich (zob. nowy ust. 6 w art. 17 u.p.lok. – art. 1 pkt 2 lit. f projektu).

Ad 1., 2. i 4. lit. a)

W obecnym stanie prawnym opłata miejscowa nie może być wprowadzona w całej gminie, ale wyłącznie w poszczególnych jej miejscowościach, a więc w jednostkach osadniczych lub innych obszarach zabudowanych odróżniających się od innych miejscowości odrębną nazwą, a przy jednakowej nazwie – odmiennym określeniem ich rodzaju¹⁴, spełniających następujące kryteria: po pierwsze – posiadających korzystne właściwości klimatyczne, walory krajobrazowe oraz warunki umożliwiające pobyt osób w tych celach lub po drugie – znajdujących się na obszarach, którym nadano status obszaru ochrony uzdrowiskowej na zasadach określonych w ustawie o lecznictwie uzdrowiskowym, uzdrowiskach i obszarach ochrony uzdrowiskowej oraz o gminach uzdrowiskowych (art. 17 ust. 1 u.p.lok.).

Zgodnie z projektowanym brzmieniem ust. 5 w art. 17 u.p.lok. opłata turystyczna będzie mogła być wprowadzona zarówno w miejscowościach, jak i w jednostkach pomocniczych gminy (np. sołectwie, dzielnicy, osiedlu)¹⁵ oraz jednostkach niższego rzędu¹⁶.

Biorąc pod uwagę dotychczasowe (dotyczące opłaty miejscowej) oraz projektowane regulacje, a także definicję miejscowości z u.u.nazw., która obejmuje miasta¹⁷, kolonie¹⁸, osady¹⁹ i wsie²⁰, oraz definicję jednostki pomocniczej

¹⁴ Zob. art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 2003 r. o urzędowych nazwach miejscowości i obiektów fizjograficznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1443; dalej: u.u.nazw.). Zgodnie z art. 2 ust. 1 u.u.nazw. jednostka osadnicza to wyodrębniony przestrzennie obszar zabudowy mieszkaniowej wraz z obiektami infrastruktury technicznej zamieszany przez ludzi.

¹⁵ Zob. art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2025 r. poz. 1153, ze zm.; dalej: u.sam.gmin.).

¹⁶ Por. art. 35 ust. 2 u.sam.gmin. Jak wskazuje się w literaturze przedmiotu, nie znajduje normatywnego uzasadnienia pogląd, że jednostki wymienione z nazwy w art. 5 u.sam.gmin. „są *ex definitione* jednostkami wyższego rzędu. O randze i nazwie, i *de facto* pozycji jednostki decyduje rada gminy, kierując się znaczeniem i zakresem przekazanych zadań. Jednostkami niższego rzędu mogą więc być zarówno jednostki nazwane, jak i nienazwane. Za odrębnością statutów jednostek niższego rzędu przemawiają te same argumenty, co za odrębnością statutów jednostek stopnia podstawowego, tj. specyfika charakteru demograficznego, uwarunkowań osadniczych i przestrzennych.” Por. B. Dolnicki (red.), *Ustawa o samorządzie gminnym. Komentarz*, wyd. III, Lex (el.), komentarz do art. 35.

¹⁷ Zgodnie z art. 2 pkt 3 u.u.nazw. za miasto uważa się jednostkę osadniczą o przewadze zwartej zabudowy i funkcjach nierolniczych posiadającą prawa miejskie bądź status miasta nadany w trybie określonym odrębnymi przepisami.

¹⁸ Zgodnie z art. 2 pkt 2 u.u.nazw. za kolonię uważa się jednostkę osadniczą powstałą jako rezultat ekspansji miejscowości poza obszar wcześniej istniejącej zabudowy, w szczególności: kolonię miasta, kolonię wsi.

¹⁹ Zgodnie z art. 2 pkt 8 u.u.nazw. za osadę uważa się niewielką jednostkę osadniczą na terenie wiejskim o odmiennym (wyróżniającym się) charakterze zabudowy albo zamieszkaną przez ludność związaną z określonym miejscem lub rodzajem pracy, w szczególności: osadę młyńską, osadę leśną, osadę rybacką, osadę kolejową, osadę po byłym państwowym gospodarstwie rolnym; osada może być samodzielna lub może stanowić część innej jednostki osadniczej.

z u.sam.gmin., którą może być m.in. sołectwo, dzielnica, osiedle i miasto, należy zauważyć, że różnica pomiędzy dotychczasowym a proponowanym w projekcie stanem prawnym sprowadza się w tym zakresie do możliwości wprowadzenia przez radę gminy opłaty turystycznej również w części miejscowości, np. dzielnicy lub osiedlu, a więc w zespole mieszkaniowym stanowiącym integralną część miasta lub wsi²¹, bądź też w kilku miejscowościach tworzących wspólną jednostkę administracyjną, np. w sołectwie, które może obejmować zarówno jedną wieś, jak i kilka wsi (por. art. 5 ust. 1 i art. 35 ust. 3 pkt 1 u.sam.gmin.)²². Takie ukształtowanie zakresu terytorialnego opłaty turystycznej może prowadzić do wątpliwości – istniejących również w obecnym stanie prawnym w odniesieniu do opłaty miejscowej i uzdrowskiej – co do istnienia obowiązku zapłaty opłaty turystycznej przez mieszkańca gminy udającego się w celach turystycznych, wypoczynkowych lub szkoleniowych do położonych w tej gminie innej miejscowości, jednostki pomocniczej lub jednostki niższego rzędu²³.

Zarówno w obecnym stanie prawnym (w odniesieniu do opłaty miejscowej), jak i w projekcie (w odniesieniu do opłaty turystycznej) jedną z przesłanek powstania obowiązku uiszczenia takiej opłaty jest cel pobytu: turystyczny, wypoczynkowy, szkoleniowy. Wymienione w projekcie cele pobytu nie wyczerpują wszystkich możliwych przyczyn pobytu w danej miejscowości. Możliwy jest pobyt np. w celach biznesowych (negocjacje, podpisanie umowy). Tym samym projekt w tym zakresie może rodzić spory pomiędzy osobą, od której będzie żądana zapłata opłaty turystycznej, a podmiotem obowiązany do poboru tej opłaty.

Ad 3. i 4. lit. b)

Uzależnienie wysokości maksymalnej stawki opłaty turystycznej od wysokości minimalnej stawki godzinowej ustalonej na podstawie przepisów ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę oznacza w istocie (w warunkach 2026 r. maksymalna stawka opłaty turystycznej wyniosłaby 7,85 zł za każdą dobę pobytu²⁴), przy jednoczesnym pozostawieniu dotychczasowych zasad ustalania maksymalnej stawki opłaty uzdrowskiej²⁵, faktyczną likwidację opłaty

²⁰ Zgodnie z art. 2 pkt 12 u.u.nazw. za wieś uważa się jednostkę osadniczą o zwartej lub rozproszonej zabudowie i istniejących funkcjach rolniczych lub związanych z nimi usługowych lub turystycznych nieposiadającą praw miejskich lub statusu miasta.

²¹ Por. art. 5 ust. 1 u.sam.gmin. i art. 2 pkt 9 u.u.nazw.

²² O tym, czy dana jednostka jest jednostką pomocniczą gminy, czy jednostką niższego rzędu decyduje jej statut uchwalony przez radę gminy (por. art. 35 ust. 1 i 2 u.sam.gmin.).

²³ Zob. *Opinię dotyczącą petycji Gminy Połczyn-Zdrój w sprawie rozszerzenia katalogu zwolnień z opłaty uzdrowskiej o mieszkańców gminy korzystających z lecznictwa uzdrowskiego na terenie gminy swojego zamieszkania (petycja nr BKSP-144-IX-427/21)* sporządzoną 6 VIII 2021 r. na zlecenie Przewodniczącego Komisji do Spraw Petycji; BAS-WASiE-1672/21, „Zeszyty Prawnicze BAS” nr 1(77) z 2023 r., s. 331; [Zeszyty Prawnicze BAS - Sejm Rzeczypospolitej Polskiej](#).

²⁴ Minimalna stawka godzinowa wynosi w 2026 r. – 31,40 zł (zob. M. P. z 2025 r. poz. 1242).

²⁵ Maksymalna stawka opłaty uzdrowskiej ulega corocznie zmianie na następny rok podatkowy w stopniu odpowiadającym wskaźnikowi cen towarów i usług konsumpcyjnych w okresie pierwszego półrocza roku, w którym stawka ulega zmianie, w stosunku do analogicznego okresu roku poprzedniego (por. art. 20 ust. 1 u.p.lok.). W 2026 r. maksymalna stawka opłaty uzdrowskiej wynosi 6,67 zł dziennie (zob. M. P. z 2025 r. poz. 726). Dla porównania, w 2026 r. maksymalna stawka opłaty miejscowej wynosi: a) w miejscowościach posiadających status obszaru ochrony uzdrowskiej – 4,89 zł dziennie, b) w pozostałych miejscowościach – 3,46 zł dziennie.

uzdrowiskowej. Co prawda przepisy dotyczące opłaty uzdrowiskowej nie zostaną uchylone, jednak, z uwagi na różnicę pomiędzy maksymalną stawką opłaty uzdrowiskowej a maksymalną stawką projektowanej opłaty turystycznej wprowadzenie tej pierwszej straci, biorąc pod uwagę dyspozycję art. 17 ust. 2a u.p.lok.²⁶, swoje uzasadnienie i prawne, i faktyczne (zob. również pkt VI opinii).

Projekt wprowadza możliwość różnicowania przez radę gminy stawek opłaty turystycznej dla poszczególnych miejscowości, jednostek pomocniczych gminy lub jednostek niższego rzędu, a także w zależności od tego, czy płatność za usługi hotelarskie lub inną formę krótkotrwałego wynajmowania lokalu następuje za pośrednictwem pośrednika, o którym mowa w nowym ust. 6 w art. 17 u.p.lok. (zob. art. 1 pkt 3 lit. c projektu). Projektowane upoważnienie pozostawia radzie gminy bardzo dużą swobodę w zakresie różnicowania stawek opłaty turystycznej, nie wskazując bardziej szczegółowych kryteriów tego różnicowania, tak jak ma to miejsce w przypadku upoważnienia do różnicowania stawek podatku od nieruchomości (por. art. 5 ust. 2-4 u.p.lok.), co może rodzić potencjalne spory prawne o przyjęte przez radę gminy kryteria różnicowania. Tym niemniej należy podkreślić, że art. 94 Konstytucji nie wymaga, aby upoważnienie ustawowe do wydania aktu prawa miejscowego zawierało, tak jak w przypadku rozporządzeń (por. art. 92 Konstytucji), szczegółowe wytyczne do wydania aktu prawnego²⁷.

Ad 5.

Zgodnie z projektowanym ust. 6 w art. 17 u.p.lok. podmioty, za pośrednictwem których dokonywana będzie płatność za usługi hotelarskie lub inną formę krótkotrwałego wynajmowania lokalu obowiązane będą do poboru opłaty turystycznej oraz przekazania tej opłaty właściwej gminie.

W odniesieniu do tego przepisu należy wskazać, że:

- 1) wątpliwości budzi status prawny podmiotu wskazanego w projektowanym art. 17 ust. 6 u.p.lok. (art. 1 pkt 2 lit. f projektu). Z treści projektowanego przepisu nie wynika jednoznacznie, czy podmiot ten ma występować w roli płatnika opłaty, czy też inkasenta tej daniny. W pierwszym przypadku odpowiedzialność tego podmiotu obejmuje zarówno podatek (opłatę) niepobrany, jak i podatek (opłatę) pobrany a niewpłacony (por. art. 8 i art. 30 §1 o.p.²⁸); w drugim przypadku odpowiedzialność tego podmiotu obejmuje podatek (opłatę) pobrany a niewpłacony (por. art. 9 i art. 30 §2 o.p.)²⁹;
- 2) w art. 19 pkt 2 u.p.lok. znajduje się upoważnienie dla rady gminy do zarządzenia poboru opłat lokalnych, a taką opłatą będzie opłata turystyczna, w drodze inkasa, określenia inkasentów i wysokości

²⁶ Zgodnie z art. 17 ust. 2a u.p.lok. od osób, od których pobierana jest opłata uzdrowiskowa, nie pobiera się opłaty miejscowej (w projekcie utrzymano tę zasadę w odniesieniu do opłaty turystycznej).

²⁷ Zob. P. Radziejewicz [w:] P. Tuleja (red.), *Konstytucja RP. Komentarz*, Wyd. II, Lex 2023 (el.), komentarz do art. 94 oraz M. Haczowska [w:] M. Haczowska, *Konstytucja RP. Komentarz*, Lex 2014 (el.), komentarz do art. 94.

²⁸ Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2025 r. poz. 111, ze zm.).

²⁹ Ordynacja podatkowa pod pojęciem podatku rozumie również opłatę, w tym opłaty, o których mowa w u.p.lok. (por. art. 2 § 1 pkt 3 i art. 3 pkt 3 lit. c o.p.).

wynagrodzenia za inkaso, a także wprowadzenia obowiązku prowadzenia przez inkasentów ewidencji osób zobowiązanych do jej uiszczenia oraz określenia szczegółowego zakresu danych zawartych w tych ewidencjach, przy uwzględnieniu konieczności zapewnienia prawidłowego poboru opłaty (por. też art. 1 pkt 3 lit. b projektu). Wprowadzenie w drodze ustawy obowiązku poboru opłaty turystycznej przez pośrednika określonego w projektowanym art. 17 ust. 6 u.p.lok. prowadzi do dualizmu w poborze opłaty turystycznej, tym bardziej, że niejasny pozostaje stosunek pomiędzy podmiotem zobowiązanym do poboru opłaty na podstawie projektowanego art. 17 ust. 6 u.p.lok. a inkasentem ustanowionym przez radę gminy na podstawie upoważnienia z art. 19 pkt 2 u.p.lok. Co więcej, projektowany art. 17 ust. 6 u.p.lok. nie nakłada na podmioty w nim wskazane (pośredników) żadnych obowiązków ewidencyjnych i sprawozdawczych, które umożliwią weryfikację prawidłowości poboru opłaty; przepis ten nie odsyła również w tym zakresie do upoważnienia z art. 19 pkt 2 u.p.lok. Nie wskazuje też terminu na przekazanie do właściwej gminy pobranej opłaty;

- 3) z treści projektowanego art. 17 ust. 6 u.p.lok. wynika, że obowiązek poboru opłaty turystycznej będzie ciążyć na podmiocie, za pośrednictwem którego dokonywana jest płatność za usługi hotelarskie lub inną formę krótkotrwałego wynajmowania; podmiot ten został nazwany pośrednikiem. Niejasne jest, czy chodzi o podmiot pośredniczący w zamawianiu usług hotelarskich, czy też o podmiot pośredniczący w przekazywaniu płatności za usługi hotelarskie. Jednoznaczne zdefiniowanie pośrednika ma istotne znaczenie dla wskazania podmiotu odpowiedzialnego za pobór opłaty turystycznej. Obie te funkcje może pełnić jeden podmiot, mogą być one także rozłożone na dwa podmioty.

Projekt był przedmiotem analiz Biura Ekspertyz i Oceny Skutków Regulacji Kancelarii Sejmu dotyczących zgodności z prawem Unii Europejskiej³⁰. Omawiany projekt był także przedmiotem analizy BEOS w trybie art. 95a ust. 3 regulaminu Sejmu³¹.

Projekt był przedmiotem konsultacji społecznych, przy czym w odniesieniu do skutków prawnych nie wskazano istotnych problemów związanych z projektowaną ustawą.

³⁰ *Opinia w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego w wersji uwzględniającej autopoprawkę (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Daria Gosek-Popiołek)*, opinia z 19 XII 2025 r., BEOS-WOSR/WPEiM-2723/25.

³¹ *Opinia prawna w sprawie stwierdzenia, czy poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego w wersji uwzględniającej autopoprawkę (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Daria Gosek-Popiołek) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a ust. 1 regulaminu Sejmu*, opinia z 19 XII 2025 r., BEOS-WOSR/WAPEiM-2724/25.

VI. Skutki społeczne projektowanej ustawy

Projektowana regulacja oddziałuje na:

- 1) rady gmin – w zakresie podejmowania uchwał dotyczących wprowadzenia w miejscowościach, jednostkach pomocniczych oraz jednostkach niższego rzędu opłaty turystycznej, ustalenia obowiązującej stawki opłaty turystycznej, wprowadzenia lokalnych (pozaustawowych) zwolnień z opłaty turystycznej, a także ustanowienia inkasentów opłaty turystycznej i zakresu obowiązków ewidencyjnych ciążących na inkasentach tej opłaty; aktualnie w Polsce jest 2 479 gmin, w tym 302 gminy miejskie, z tego 66 miast na prawach powiatu, 718 gmin miejsko-wiejskich oraz 1 459 gmin wiejskich³². Co istotne, projektowana regulacja – z uwagi na przyjętą podstawę ustalania maksymalnej stawki opłaty turystycznej i brak stosownych zmian w ustalaniu maksymalnej stawki opłaty uzdrowskiej (zob. pkt V opinii oraz dalsze uwagi) – dotyczyć może zarówno gmin, na terenie których obowiązuje opłata uzdrowska (gmin uzdrowskich), jak i pozostałych gmin;
- 2) samorządowe organy podatkowe: w pierwszej instancji – wójtów, burmistrzów, prezydentów miast³³ – w zakresie poboru opłaty turystycznej³⁴; w drugiej instancji – samorządowe kolegia odwoławcze³⁵ – w zakresie odwołań od decyzji wójtów, burmistrzów, prezydentów miast dotyczących opłaty turystycznej, m.in. wydanych w stosunku do inkasentów i płatników tej opłaty (zob. cz. V opinii);
- 3) sądy administracyjne (wojewódzkie i NSA) – w zakresie skarg na uchwały rady gminy odnoszące się do opłaty turystycznej, a także decyzje wydane przez samorządowe organy podatkowe;
- 4) osoby fizyczne przebywające w celach turystycznych, wypoczynkowych lub szkoleniowych w miejscowości, na obszarze jednostki pomocniczej gminy lub jednostki niższego rzędu, w której będzie obowiązywać opłata turystyczna. Z danych GUS³⁶ wynika, że w 2024 r. z noclegów w turystycznych obiektach noclegowych, posiadających 10 lub więcej miejsc noclegowych, skorzystało 38,8 mln turystów, którym udzielono 97,6 mln noclegów, w tym turystom zagranicznym – 18,4 mln.³⁷

Pośrednio projektowane regulacje mogą wpłynąć na podmioty gospodarcze z sektorów turystycznego i gastronomicznego (zob. pkt VII opinii).

W odniesieniu do skutków społecznych w DSR wskazano, że:

po pierwsze – wprowadzenie opłaty turystycznej umożliwi częściową

³² Baza JST - Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji - Portal Gov.pl.

³³ Zob. art. 13 § 1 pkt 1 o.p.

³⁴ Zob. art. 1c u.p.lok.

³⁵ Zob. art. 13 § 1 pkt 3 o.p.

³⁶ Turystyka w 2024, „Analizy i raporty statystyczne”, GUS, Warszawa, Rzeszów 2025, s. 29 i 32, https://stat.gov.pl/files/gfx/portalinformacyjny/pl/defaultaktualnosci/5494/1/22/1/turystyka_2024.pdf.

³⁷ Turystyczna baza noclegowa i jej wykorzystanie w 1 półroczu 2025 r., <https://stat.gov.pl/obszary-tematyczne/kultura-turystyka-sport/turystyka/turystyczna-baza-noclegowa-i-jej-wykorzystanie-w-1-polroczu-2025-r-4,22.html>.

rekompensatę kosztów społecznych generowanych przez współczesną turystykę, do których należą m.in. zwiększona presja na usługi publiczne, pogorszenie jakości życia w dzielnicach szczególnie obciążonych ruchem turystycznym, wzrost kosztów utrzymania przestrzeni publicznej i narastające konflikty między mieszkańcami a turystami (np. hałas, zatłoczenie, wzmożone interwencje służb porządkowych);

po drugie – opłata turystyczna może przyczynić się do łagodzenia tych negatywnych efektów poprzez zwiększenie dochodów własnych gmin, które będą mogły być przeznaczone na finansowanie usług publicznych, utrzymanie czystości i infrastruktury, ochronę środowiska, działania porządkowe, a także projekty poprawiające jakość życia mieszkańców obszarów turystycznych;

po trzecie – w wielu miejscach, szczególnie w dużych miastach oraz w regionach silnie obciążonych ruchem turystycznym, opłata taka może wspierać równowagę między potrzebami mieszkańców a rozwojem sektora turystycznego.

W DSR zwrócono więc przede wszystkim uwagę na pozytywne aspekty wprowadzenia opłaty turystycznej biorąc pod uwagę szeroko rozumiane dobro mieszkańców terenów turystycznych. W tym kontekście należy zwrócić uwagę na:

- 1) obecnie możliwość wprowadzenia przez radę gminy opłaty miejscowej jest skorelowana z warunkami klimatycznymi, krajobrazowymi oraz pobytowymi, jakie musi spełnić miejscowość, aby taka opłata mogła na jej terenie obowiązywać³⁸. Projekt odstępuje od tych warunków i umożliwia radzie gminy wprowadzenie opłaty turystycznej, bez względu na walory klimatyczne, krajobrazowe i pobytowe miejscowości, jednostki pomocniczej gminy lub jednostki niższego rzędu. Jedynym argumentem, który przywołany został w tym kontekście w uzasadnieniu projektu i w DSR jest to, że „obecne kryteria środowiskowe oraz sposób oceny jakości powietrza wykluczają z możliwości poboru opłaty miejscowej wiele jednostek silnie obciążonych ruchem turystycznym, w tym duże miasta”. Taka argumentacja nie tylko neguje *ratio legis* opłaty miejscowej, ale również pozostaje w opozycji do celów regulacji UE dotyczących ochrony środowiska³⁹;
- 2) projekt, choć nie odnosi się bezpośrednio do opłaty uzdrowskiej, to – z uwagi na przyjętą podstawę ustalania maksymalnej stawki opłaty turystycznej (uzależnienie jej wysokości od minimalnej stawki godzinowej w rozumieniu ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę) i brak stosownych zmian w ustalaniu maksymalnej stawki opłaty uzdrowskiej – będzie prowadzić do zaniku opłaty uzdrowskiej i wprowadzania w jej miejsce przez gminy uzdrowskiej opłaty turystycznej (w warunkach 2026 r. maksymalna stawka opłaty uzdrowskiej wynosi 6,67 zł dziennie, natomiast maksymalna stawka opłaty turystycznej wynosiłaby

³⁸ Por. art. 17 ust. 1 u.p.lok. oraz art. 2 pkt 4 i art. 34 ust. 1 pkt 1, 2, 4 i 5 u.lecz.uzdr.

³⁹ Zob. „Biuletyn Europejski Biura Analiz Sejmowych” nr 3(45),

[https://orka.sejm.gov.pl/WydBAS.nsf/0/897CE040E89D255AC12587F3002C4B73/\\$file/BE_045_NS_006.pdf](https://orka.sejm.gov.pl/WydBAS.nsf/0/897CE040E89D255AC12587F3002C4B73/$file/BE_045_NS_006.pdf).

7,85 zł dziennie). Opłata uzdrowska może być wprowadzona w miejscowościach znajdujących się na obszarach, którym nadano status uzdrowska w rozumieniu u.lecz.uzdr. (por. art. 17 ust. 1a u.p.lok.), a więc spełniających rygorystyczne warunki klimatyczne, środowiskowe, dotyczące złóż naturalnych oraz infrastruktury w zakresie gospodarki wodno-ściekowej, energetycznej, transportu zbiorowego i gospodarki odpadami⁴⁰. Stąd też w obecnym stanie prawnym maksymalna stawka opłaty uzdrowskiej (6,67 zł dziennie) jest prawie o 40% wyższa od maksymalnej stawki opłaty miejscowej w miejscowościach znajdujących się na obszarach, którym nadano status obszaru ochrony uzdrowskiej (4,89 zł dziennie) i prawie dwukrotnie wyższa od maksymalnej stawki opłaty miejscowej w pozostałych miejscowościach (3,46 zł dziennie). Projekt w istocie zrównuje w tym względzie gminy uzdrowskie, gminy z obszarami, którym nadano status obszaru ochrony uzdrowskiej, i pozostałe gminy, co może wpłynąć negatywnie na decyzje dwóch pierwszych grup w zakresie wypełniania warunków określonych w art. 34 ust. 1 u.lecz.uzdr.;

- 3) umożliwienie wprowadzenia opłaty turystycznej bez spełnienia przez gminę dotychczasowych warunków wymaganych do wprowadzenia opłaty miejscowej i jednocześnie prawie dwukrotne podwyższenie podstawowej maksymalnej stawki tej opłaty będzie prowadziło do znacznego podniesienia kosztów wypoczynku rodzin. Projekt pozostawia bez zmian dotychczasowe zwolnienia ustawowe od opłaty miejscowej lub uzdrowskiej, określone w art. 17 ust. 2 u.p.lok. (zob. cz. II opinii). Tym samym opłata turystyczna wpłynie znacząco na koszty pobytu rodziny w miejscowości, w której zostanie wprowadzona, nawet jeżeli miejscowość ta nie ma warunków klimatycznych, środowiskowych, czy też krajobrazowych, które wymagane są obecnie do wprowadzenia opłaty miejscowej, tak jak ma to miejsce w miastach, które – jak wynika z danych GUS (zob. pkt VIII opinii) – generowały w 2024 r. ponad 70% noclegów o charakterze turystycznym. Dla przykładu, rodzina z dwójką dzieci może w warunkach 2026 r. zapłacić dodatkowo za tygodniowy pobyt z tytułu opłaty turystycznej wprowadzonej w miejscowości, w której nie obowiązywała dotychczas opłata miejscowa, np. w Warszawie lub Krakowie 219,80 zł (7,85 zł x 7 dni x 4 osoby). Na ten aspekt zwrócono uwagę w konsultacjach społecznych⁴¹;
- 4) z uwagi na to, że ponad 70% noclegów jest udzielanych turystom przebywającym w miastach, to one przede wszystkim będą beneficjentami projektowanej regulacji. Jak oszacowano w DSR wprowadzenie opłaty turystycznej w wysokości 8 zł mogłoby przynieść rocznie: Warszawie – 57,5 mln zł, Krakowowi – 47,0 mln zł, Wrocławowi – 16,5 mln zł, Poznaniowi – 10,5 mln zł, zaś Łodzi – 8,0 mln zł. Dla

⁴⁰ Por. art. 2 pkt 2 i art. 34 ust. 1 u.lecz.uzdr.

⁴¹ Zob. ID komentarza: 99806.

porównania, dochody Warszawy w 2026 r. planowane są w wysokości 28.497,2 mln zł, w tym dochody własne – 26.970,8 mln zł⁴² (przewidywane w DSR wpływy z opłaty turystycznej stanowią więc 0,2% planowanych dochodów w budżecie Warszawy); dochody Krakowa – 10.274,8 mln zł⁴³ (przewidywane w DSR wpływy z opłaty turystycznej stanowią więc 0,5% planowanych dochodów w budżecie Krakowa); dochody Wrocławia – 8.490,8 mln zł, z tego dochody własne – 7.766,1 mln zł⁴⁴ (przewidywane w DSR wpływy z opłaty turystycznej stanowią więc 0,2% planowanych dochodów w budżecie Wrocławia); dochody Poznania – 6.687,6 mln zł, z tego dochody własne – 5.861,0 mln zł⁴⁵ (przewidywane w DSR wpływy z opłaty turystycznej stanowią więc niecałe 0,2% planowanych dochodów w budżecie Poznania); dochody Łodzi – 7.660,1 mln zł⁴⁶ (przewidywane w DSR wpływy z opłaty turystycznej stanowią więc 0,1% planowanych dochodów w budżecie Łodzi). Jak wynika z dokonanej analizy ewentualne dochody z opłaty turystycznej mogą stanowić od 0,1% do 0,5% planowanych dochodów dużych miast. Niewątpliwie kwoty te nie przesądzają o możliwościach inwestycyjnych tych miast w obszar szeroko rozumianych usług turystycznych, co jest – jak wynika z uzasadnienia projektu i DSR – podstawowym argumentem mającym przemawiać za wprowadzeniem opłaty turystycznej w miejsce opłaty miejscowej i umożliwienie gminom niespełniającym rygorów ustawowych (środowiskowych, krajobrazowych i pobytowych) poboru opłaty od turystów.

VII. Skutki gospodarcze projektowanej ustawy

Z perspektywy gospodarki projektowana regulacja może wywoływać skutki dla: 1) turystów (zwiększenie kosztów pobytu – zob. pkt VI opinii) i, w perspektywie krótkoterminowej, w zależności od obowiązującej w danej gminie stawki opłaty turystycznej; 2) podmiotów sektora turystyki i gastronomii (mniejszy popyt na usługi tych podmiotów), 3) rynku pracy (spadek popytu na pracowników zatrudnionych w branżach turystycznej i gastronomicznej, szczególnie sezonowych).

W dłuższej perspektywie projektowana regulacja może wpłynąć pozytywnie na rozwój bazy turystycznej, a tym samym na przychody podmiotów z tego sektora i świadczące usługi gastronomiczne. Wprowadzenie tej opłaty może bowiem zachęcić gminy, które obecnie nie mogą pobierać opłaty miejscowej do inwestowania w promocję lokalnej turystyki i rozwój infrastruktury turystycznej, co

⁴² Budżet miasta stołecznego Warszawy na 2026 rok, [dcf9bae8-e8a4-f0d5-d9cf-58218fbe3dcc](#).

⁴³ [Biuletyn Informacji Publicznej Miasta Krakowa - BIP MK](#).

⁴⁴ Uchwała nr XXVI/554/25 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 18 grudnia 2025 r. w sprawie budżetu Miasta na 2026 rok, <https://baw.um.wroc.pl/UrządMiastaWrocławia/document/77326/Uchwała-XXVI-554-25>.

⁴⁵ [Budżet 2026 r. - budżet miasta - bip.poznan.pl](#).

⁴⁶ Budżet miasta Łodzi na 2026 rok, https://bip.uml.lodz.pl/files/bip/public/BIP_TW_26/Bd_700-budzet_20260109.pdf.

może zwiększyć konkurencyjność turystyczną regionów. Zależać to jednak będzie od przyjętej przez władze poszczególnych gmin polityki w zakresie tego sektora gospodarki, w tym od sposobu wykorzystania dochodów z opłaty turystycznej. Należy w tym kontekście zauważyć, że opłata ta nie ma charakteru celowego, a tym samym dochody z niej mogą być przeznaczone nie tylko na inwestycje w sektor turystyki i jego promocję.

Precyzyjne oszacowanie skutków gospodarczych projektu nie jest możliwe i to z wielu względów. W kontekście projektowanej regulacji wskazać należy przede wszystkim na brak danych o liczbie gmin planujących pobierać opłatę turystyczną i jej wysokości. Projekt jedynie określa zasady ustalania maksymalnej stawki opłaty turystycznej (25% minimalnej stawki godzinowej za pracę w rozumieniu ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę – w warunkach 2026 r. – 7,85 zł), pozostawiając radzie gminy uprawnienie nie tylko do wprowadzenia opłaty turystycznej, ale również do ustalenia stawki obowiązującej oraz jej różnicowania w poszczególnych miejscowościach, jednostkach pomocniczych gminy i jednostkach niższego rzędu. Tym samym stawka opłaty turystycznej, o ile opłata taka zostanie wprowadzona przez gminę, może być bardzo zróżnicowana i uzależniona od kryteriów przyjętych przez radę gminy, które na etapie oceny skutków regulacji *ex ante* są trudne do przewidzenia.

Mając na uwadze liczbę udzielonych noclegów w 2024 (97,6 mln) oraz maksymalną stawkę opłaty turystycznej, która mogłaby obowiązywać w warunkach 2026 r. (7,85 zł za dzień) można oszacować, że maksymalnie do budżetów gmin mogłoby wpłynąć z tytułu tej opłaty ok. 785 mln zł (zob. pkt VIII opinii). Jest to kwota, która mogłaby zostać przeznaczona na promocję lokalnej turystyki oraz inwestycje w infrastrukturę komunalną, a także dotacje dla lokalnych przedsiębiorców z sektora turystyki. W tym kontekście należy jednak zauważyć, że: po pierwsze – kwota ta stanowi jedynie ok. 0,4% dochodów własnych gmin i miast na prawach powiatu (zob. pkt VIII opinii), po drugie – głównymi beneficjentami tej opłaty byłyby miasta, które według danych GUS generują ponad 70% miejsc noclegowych (zob. pkt VIII opinii).

Negatywnym skutkiem projektowanej ustawy może być wzrost oferty noclegowej pozostającej poza formalnym obiegiem gospodarczym (tzw. szara strefa), co szczególnie dotyczyć może obszarów wiejskich.

VIII. Skutki projektowanej ustawy dla sektora finansów publicznych

W DSR w odniesieniu do skutków dla sektora finansów publicznych stwierdzono, że:

- 1) ustawa nie wpłynie bezpośrednio i znacząco na budżet państwa;
- 2) ustawa zwiększy wpływy budżetów gmin, w których koncentruje się ruch turystyczny;
- 3) wprowadzenie opłaty turystycznej w wysokości 8 zł mogłoby przynieść rocznie: Warszawie – 57,5 mln zł, Krakowowi – 47,0 mln zł, Wrocławowi – 16,5 mln zł, Poznaniowi – 10,5 mln zł, Łodzi – 8,0 mln zł, Szczecinowi –

7,8 mln zł, Katowicom – 5,5 mln zł, Częstochowie – 2 mln zł.

W kontekście też zawartych w DSR należy zauważyć w pierwszej kolejności, że opłata miejscowa stanowi źródło dochodów własnych gmin i miast na prawach powiatu (por. art. 4 pkt 3 lit. c i art. 5 pkt 3 lit. c u.d.j.s.t.).

W 2022 r. dochody gmin z opłaty miejscowej wyniosły 58,41 mln zł przy dochodach własnych gmin realizujących tę opłatę – 11.762,09 mln zł, co stanowiło 0,5% dochodów własnych tych gmin⁴⁷. W latach 2017 – 2022 dochody z tytułu opłaty miejscowej wykazało 217 gmin (w tym miast na prawach powiatu), z tym że nie wszystkie osiągały te dochody w każdym roku; stanowiły one ok. 8,8% wszystkich istniejących w tym czasie gmin. Najwięcej gmin osiągnęło dochody z opłaty miejscowej w 2017 r. (207), natomiast w kolejnych latach widoczny był trend spadkowy; w latach pandemii COVID-19 liczba ta spadła w porównaniu do 2017 r. o 7-9 gmin⁴⁸.

Obecnie wysokość stawki opłaty miejscowej uzależniona jest od tego, czy miejscowość posiada status obszaru ochrony uzdrowskiej (art. 17 ust. 1 pkt 2 u.p.lok.); w tym przypadku maksymalna stawka opłaty miejscowej wynosi w 2026 r. – 4,89 zł; w pozostałych miejscowościach (art. 17 ust. 1 pkt 1 u.p.lok.) maksymalna wysokość opłaty miejscowej wynosi w 2026 r. – 3,46 zł⁴⁹.

W projekcie proponuje się, aby maksymalna stawka opłaty turystycznej wynosiła 25% minimalnej stawki godzinowej w rozumieniu ustawy o minimalnych wynagrodzeniu za pracę, co oznacza, że w warunkach 2026 r. maksymalna stawka opłaty turystycznej wynosiłaby 7,85 zł (zob. pkt VI opinii).

Biorąc pod uwagę postanowienia projektu, przede wszystkim przepisów dotyczących maksymalnej stawki opłaty turystycznej i stawki opłaty uzdrowskiej (zob. pkt. V i VI opinii), należy zauważyć, że projektowana regulacja może mieć wpływ na dochody wszystkich gmin, zarówno tych, które dotychczas nie wprowadziły w swoich miejscowościach opłaty miejscowej, jak i tych które taką opłatę wprowadziły oraz gmin uzdrowskich, w których obowiązuje opłata uzdrowska.

Z danych GUS⁵⁰ wynika, że w 2024 r. z noclegów w turystycznych obiektach noclegowych, posiadających 10 lub więcej miejsc noclegowych, skorzystało 38,8 mln turystów, tj. o 2,6 mln (7,2%) więcej niż w roku poprzednim; w 2023 r. w bazie noclegowej przebywało 36,2 mln osób. Ponad 3/4 turystów skorzystało w 2024 r. z noclegów w obiektach zlokalizowanych na terenie miast. Turystom korzystającym z obiektów noclegowych w 2024 r. udzielono 97,6 mln noclegów (o 5,2% więcej niż w 2023 r.), w tym turystom zagranicznym – 18,4 mln (o 8,1% więcej niż w roku poprzednim). Większość (73,0%) noclegów została udzielona turystom przebywającym w obiektach zlokalizowanych w miastach. W porównaniu z rokiem poprzednim było to o 0,2 p.proc. mniej. W pierwszym półroczu 2025 r.

⁴⁷ Zob. J. Dziba, E. Życzkowska, *Kształtowanie się dochodów gmin z tytułu opłaty miejscowej w czasie pandemii COVID-19*, Prace Naukowe Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu, 68(3), s. 107. Dochody własne wszystkich gmin wyniosły w 2022 r. 145.798,90 mln zł.

⁴⁸ *Ibidem*, s. 106.

⁴⁹ Zob. M. P. z 2025 r. poz. 726.

⁵⁰ *Turystyka w 2024*, op. cit. s. 29 i 32.

z turystycznych obiektów noclegowych skorzystało 18,9 mln osób, tj. o 11,6% więcej niż w analogicznym okresie ub. r. Najmniej turystów przebywało w obiektach noclegowych w styczniu – 2,5 mln (o 13,2% więcej niż w analogicznym miesiącu 2024 r.). Najwięcej turystów nocowało w obiektach w czerwcu – 4,2 mln i było ich o 12,0% więcej w porównaniu z czerwcem ub. r.⁵¹

Przyjmując za punkt wyjścia powyższe dane i uwzględniając: a) uchylenie dotychczasowych kryteriów wprowadzenia opłaty miejscowej, określonych w art. 17 ust. 1, 3 i 4 u.p.lok. (zob. pkt II opinii), b) zwolnień od opłaty turystycznej, wynikający z art. 17 ust. 2 i 2a u.p.lok. (zob. pkt II opinii), można oszacować, że wprowadzenie opłaty turystycznej w wysokości maksymalnej dopuszczanej przez u.p.lok. (w warunkach 2026 r. – 7,85 zł) za każdy dzień przebywania w danej miejscowości w celach turystycznych, wypoczynkowych lub szkoleniowych może w warunkach ruchu turystycznego lat 2024-2025 skutkować dochodami gmin i miast na prawach powiatu z tego tytułu w wysokości ok. 785 mln zł (100 mln noclegów x 7,85 zł). Stanowi to ok. 0,4% dochodów własnych gmin i miast na prawach powiatu w 2024 r.⁵² Co istotne, ok. 75% dochodów z tego źródła zasiliłoby budżety miast na prawach powiatu (66 miast) i ewentualnie gmin miejskich (302 gminy). Beneficjentami tej regulacji w mniejszym stopniu byłyby gminy miejsko-wiejskie (718), a w najmniejszym wiejskie (1 459).

W przypadku takich miast, jak Warszawa, Kraków, Wrocław, Poznań, Łódź potencjalne wpływy z opłaty turystycznej stanowiłyby od 0,1% do 0,5% ich dochodów (zob. pkt VI opinii).

Pośrednio, wprowadzenie opłaty turystycznej może – w zależności od sposobu jej wykorzystania przez gminy – wpłynąć na poprawę bazy turystycznej w Polsce, a tym samym zwiększyć zainteresowanie turystów, zarówno krajowych, jak i zagranicznych, wypoczynkiem w naszym kraju. Może się więc przełożyć na wyższe przychody podmiotów gospodarczych z branży turystycznej i gastronomicznej, a tym samym na wyższe wpływy z podatków, przede wszystkim podatku od towarów i usług, stanowiącego dochód budżetu państwa, oraz podatków dochodowych (od osób fizycznych i prawnych), stanowiących dochód budżetu państwa i budżetów samorządowych. Wpływ na to będzie miało jednak wiele czynników, z których opłata turystyczna, jej wprowadzenie, nie należy do czynników przesądzających, tym bardziej, że projektowana opłata ma charakter lokalny (gminny), a nie regionalny (wojewódzki).

⁵¹ Turystyczna baza noclegowa i jej wykorzystanie w 1 półroczu 2025 r., <https://stat.gov.pl/obszary-tematyczne/kultura-turystyka-sport/turystyka/turystyczna-baza-noclegowa-i-jej-wykorzystanie-w-1-polroczu-2025-r-4,22.html>.

⁵² Dochody własne gmin wynosiły 92.275.055 tys. zł, dochody własne miast na prawach powiatu – 84.389.507 tys. zł; razem – 176.664.562 tys. zł. Zob. [Sprawozdanie roczne za 2024 rok - Ministerstwo Finansów - Portal Gov.pl](#).

IX. Inne skutki projektowanej ustawy

Nie stwierdzono innych skutków.

X. Zmiana obciążeń administracyjnych

Projektowana regulacja nakłada na podmioty, za pośrednictwem których dokonywana jest płatność za usługi hotelarskie lub inną formę krótkotrwałego wynajmowania lokalu, w tym przy użyciu strony internetowej lub aplikacji prowadzonej przez taki podmiot (pośrednika), obowiązek pobrania opłaty turystycznej i przekazania jej właściwej gminie (nowy ust. 6 w art. 17 u.p.lok. – art. 1 pkt 2 lit. f projektu).

XI. Konkluzja

1. Skutki prawne: Podstawowymi skutkami prawnymi projektowanej ustawy będą: 1) zniesienie opłaty miejscowej i w konsekwencji uchylenie przepisów ustalających warunki (kryteria) jej wprowadzenia oraz delegacji dla Rady Ministrów i rady gminy do wydania stosowanych aktów prawnych; 2) wprowadzenie opłaty turystycznej i umożliwienie radzie gminy wprowadzenia jej poboru w miejscowościach, jednostkach pomocniczych gminy i jednostkach niższego rzędu; 3) uzależnienie wysokości maksymalnej stawki opłaty turystycznej od wysokości minimalnej stawki godzinowej za pracę; 4) umożliwienie gminom różnicowania stawki opłaty turystycznej w poszczególnych miejscowościach, jednostkach pomocniczych gminy i jednostkach niższego rzędu oraz w zależności od sposobu poboru opłaty; 5) dualizm w poborze opłaty turystycznej (obowiązkowy pobór przez podmioty wskazane w ustawie i pobór przez inkasentów ustanowionych przez radę gminy).

Projektowana ustawa może rodzić szereg problemów interpretacyjnych odnoszących się przede wszystkim do jej zakresu podmiotowego, celu przebywania w danej miejscowości oraz statusu prawnego pośrednika, o którym mowa w projektowanym art. 17 ust. 6 u.p.lok.

Projekt, z uwagi na ukształtowanie stawek opłaty turystycznej i opłaty uzdrowskiej może prowadzić do faktycznego zaniku tej ostatniej (jej wprowadzenie z uwagi na dyspozycję art. 17 ust. 2a u.p.lok. straci swoje uzasadnienie prawne i faktyczne).

2. Skutki społeczne: Projektowana regulacja może oddziaływać na: 1) rady gmin, 2) samorządowe organy podatkowe, 3) sądy administracyjne, 4) osoby fizyczne przebywające w celach turystycznych, wypoczynkowych lub szkoleniowych w miejscowości, na obszarze jednostki pomocniczej gminy lub jednostki niższego rzędu, w których wprowadzono pobór opłaty turystycznej. Pośrednio projektowana ustawa może wpłynąć na podmioty gospodarcze z sektorów turystycznego i gastronomicznego.

Wprowadzenie opłaty turystycznej i zniesienie dotychczasowych kryteriów

środowiskowych (klimatycznych) dotyczących opłaty miejscowej pozostaje w opozycji do celów regulacji prawnych UE dotyczących ochrony środowiska.

Wprowadzenie opłaty turystycznej w kształcie i wysokości proponowanej w projekcie może wpłynąć znacząco na koszty wypoczynku rodzin, szczególnie wielodzietnych.

3. Skutki gospodarcze: Wprowadzenie opłaty turystycznej w kształcie i wysokości przewidzianej w projekcie mogłoby w perspektywie krótkoterminowej zmniejszyć popyt na usługi podmiotów z sektorów turystyki i gastronomii, a także popyt na pracowników zatrudnionych w podmiotach z tych sektorów, szczególnie sezonowych. Negatywnym następstwem projektowanej regulacji może być wzrost oferty noclegowej poza formalnym obiegiem gospodarczym.

W dłuższej perspektywie projektowana regulacja może zachęcić gminy, które obecnie nie mogą pobierać opłaty miejscowej do inwestowania w promocję lokalnej turystyki i rozwój infrastruktury turystycznej, co może zwiększyć konkurencyjność turystyczną regionów, a co za tym idzie przełożyć się na zwiększenie przychodów branży turystyczno-gastronomicznej.

4. Skutki finansowe: Wprowadzenie opłaty turystycznej w miejsce znoszonej opłaty miejscowej może w warunkach ruchu turystycznego lat 2024-2025 skutkować dochodami gmin i miast na prawach powiatu w wysokości ok. 785 mln zł, co stanowi 0,4% dochodów własnych gmin i miast na prawach powiatu w 2024 r. Większość tej kwoty (ok. 75%) zasili budżetu miast na prawach powiatu (66) oraz gmin miejskich (302); beneficjentami tej regulacji w mniejszym stopniu będą gminy miejsko-wiejskie (718) a w najmniejszym wiejskie (1459).

5. Skutki administracyjne: Projekt nakłada obowiązek poboru opłaty turystycznej i przekazania go właściwej gminie na podmioty, za pośrednictwem których dokonywana jest płatność za usługi hotelarskie lub inną formę krótkotrwałego wynajmowania lokalu, w tym przy użyciu strony internetowej lub aplikacji prowadzonej przez taki podmiot.

6. Rozwiązania zagraniczne: Podatki lub opłaty turystyczne obowiązują w większości państw członkowskich OECD/UE. W nielicznych państwach podatki takie nakładane są na poziomie krajowym, a w większości mają charakter regionalny lub lokalny, przy czym ramy prawne dla takich podatków określane są często na poziomie centralnym. W poszczególnych państwach przyjęto zróżnicowane regulacje w zakresie gmin lub miejscowości, które są uprawnione do wprowadzenia podatku, stawek opodatkowania oraz zwolnień z opodatkowania. Na przykład we Francji opłata turystyczna może być wprowadzona przez gminy lub ośrodki turystyczne, górskie oraz nadmorskie, a także realizujące działania promujące turystykę lub związane z ochroną i zarządzaniem obszarami naturalnymi. Rada gminy może przyjąć system pobierania opłaty od turystów lub ryczałtowo od obiektów noclegowych. W Słowenii każda gmina może pobierać

opłatę turystyczną i promocyjną. Dochody z tej ostatniej przekazywane są do narodowej organizacji turystycznej. We Włoszech podatek turystyczny mogą nakładać stolicy prowincji, unie gmin oraz gminy uwzględnione na regionalnych listach kurortów turystycznych lub miast sztuki.

Autorzy:

Dr Jacek Kulicki, specjalista ds. finansów publicznych (pkt I-III, V-VIII, X, XI.1-5)

Dr Danuta Adamiec, specjalistka w Wydziale Studiów Komparatystycznych (pkt IV, XI.6)

Akceptował:
Wicedyrektor Biura Ekspertyz
i Oceny Skutków Regulacji

Ziemowit Cieślik
/podpisano elektronicznie/